

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. H.**
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Týle
sídlem Škroupova 561, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, IČ 00022985**
sídlem Karmelitská 7, 118 12 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Pardubického inspektorátu České školní inspekce (dále jen „Česká školní inspekce“) ze dne 30. 6. 2017, č. j. X, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 182a odst. 1 písm. c) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání

(dále jen „školský zákon“). Uvedeného přestupku se žalobce podle České školní inspekce dopustil tím, že jako fyzická osoba odpovědná za přijetí nebo splnění opatření k odstranění nedostatků zjištěných při inspekční činnosti podle ust. § 174 odst. 2 písm. d) a e) školského zákona v Základní škole a mateřské škole KLAS, s.r.o. tato opatření ve stanovené lhůtě nepřijal nebo nesplnil.

2. Podle žalobce se Česká školní inspekce nevypořádala s jeho odvoláním proti usnesení České školní inspekce ze dne 14. 6. 2017, č. j. X, jímž byla žalobci stanovena lhůta k podávání návrhů a k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobce podal odvolání nejprve prostřednictvím datové schránky právnické osoby – Základní školy a mateřské školy KLAS s.r.o. Toto odvolání vzal následně zpět. Poté podal odvolání z datové schránky fyzické osoby - jménem žalobce. Česká školní inspekce však nesprávně posoudila, že zpětvzetí odvolání se vztahovalo i na toto odvolání, tj. podané jménem žalobce jako fyzické osoby. Česká školní inspekce tímto postupem porušila ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Česká školní inspekce do doby rozhodnutí o oprávněném prostředku nebyla oprávněna vydat rozhodnutí o spáchání přestupku. Nadto žalobce dodal, že postup České školní inspekce považuje za *zjevně účelový*, neboť lhůta k podávání návrhů v řízení byla kratší jednak než lhůta k podání odvolání, ale i než doba, za kterou mohlo být usnesení doručeno.
3. Další důvod nezákonnosti žalobce spatřuje v nesprávném právním posouzení věci. Žalobce má za to, že ředitel soukromé školy není povinen vykonávat přímou vyučovací činnost, a proto nemohl porušit ust. § 23 odst. 1 zákona č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pedagogických pracovnících“). V ust. § 5 odst. 1 téhož zákona je výslovně uvedeno, že ředitelem školy může být fyzická osoba, která splňuje předpoklady uvedené v tomto ustanovení a v ust. § 3 tohoto zákona, nikoli také předpoklady dle ust. § 2 tohoto zákona, tj. vykonávat přímou pedagogickou činnost. V takovém případě by totiž v § 5 odst. 1 bylo uvedeno, že ředitelem školy může být „*pedagogický pracovník*“ a nikoliv „*fyzická osoba*“. Takových výklad lze dovodit mimo jiné z toho, že zákon rozlišuje mezi pojmy „*pedagogický pracovník*“ a „*ředitel školy*“. Povinný rozsah výkonu přímé pedagogické činnosti ve smyslu § 23 zákona o pedagogických pracovnících tak na osobu ředitele soukromé školy nedopadá. Z žádného ustanovení školského zákona či zákona o pedagogických pracovnících nelze dovodit povinnost ředitele školy vykonávat přímou pedagogickou činnost, má však možnost ji vykonávat, nikoliv povinnost.
4. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že bylo porušeno ust. § 2 odst. 1 a § 2 odst. 10 vyhlášky č. 107/2005 Sb., o školním stravování (dále jen „vyhláška o školním stravování“). Opatření k odstranění nedostatků spočívajících v neplnění výživových norem při školním stravování podle uvedené vyhlášky byla podle žalobce přijata a splněna prostřednictvím třetí osoby. Pokud následně byly zjištěny drobné nedostatky při vedení evidence, nejedná se o nesplnění opatření k odstranění nedostatků. Česká školní inspekce měla školu znovu vyzvat k přijetí opatření k prevenci zjištěných nedostatků, neboť se v daném případě jedná o nové pochybení. Vzhledem k tomu, že škola evidenci plnění výživových norem zadala třetí osobě, odpovědnost za dodržování právních předpisů nese tato třetí osoba.
5. Na základě výše uvedeného proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na závěrech svého rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí bez nařízení jednání (ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.) v mezích řádně uplatněných žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že při inspekční činnosti podle ust. § 174 odst. 2 písm. d) a e) školského zákona konané ve dnech 7., 8., 11., 12. a 18. 4. 2016 (protokol o kontrole č. j. X ze dne 6. 6. 2016) bylo pro účely nyní projednávané věci zjištěno, že bylo porušeno ust. § 23 odst. 1 zákona o pedagogických pracovnících a ust. § 1 odst. 2 a § 2 odst. 10 vyhlášky o školním stravování.
9. Žalobce jako ředitel školy a pedagogický pracovník porušil ust. § 23 odst. 1 zákona o pedagogických pracovnících, neboť nevykonával přímou vyučovací činnost minimálně v rozsahu jedné vyučovací hodiny týdně ve školním roce 2015/2016. Česká školní inspekce stanovila lhůtu pro přijetí opatření k odstranění tohoto nedostatku do dne 31. 8. 2016. Při následné inspekční činnosti konané dne 20. 2. 2017 bylo zjištěno, že ve školním roce 2016/2017 do data kontroly žalobce nevykonával přímou pedagogickou činnost. Žalobce jako ředitel školy tak nepřijal žádné opatření k odstranění výše uvedeného nedostatku. Povinnost přímé pedagogické činnosti ředitelů škol vyplývá ze školského zákona. Tento právní předpis se vztahuje na všechny školy a školská zařízení bez ohledu na zřizovatele, tedy i na soukromé školy. Ustanovení § 5 odst. 1 školského zákona stanoví, že ředitelem školy může být fyzická osoba, která mimo jiné splňuje předpoklady podle § 3 školského zákona, tj. má také odbornou kvalifikaci pro přímou pedagogickou činnost, kterou vykonává. Z ustanovení § 2 odst. 1 školského zákona plyne, že ředitel školy je zároveň pedagogickým pracovníkem. Pedagogickým pracovníkem je pak ten, kdo koná přímou vyučovací, přímou výchovnou, přímou speciálně pedagogickou nebo přímou pedagogicko-psychologickou činnost. Na toto ustanovení navazuje § 2 odst. 2 školského zákona, podle kterého přímou pedagogickou činnost vykonává také vedoucí pedagogický pracovník, kterým je v souladu s § 2 odst. 1 školského zákona i ředitel školy. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že ředitel soukromé školy jako pedagogický pracovník musí mít stanoven týdenní rozsah přímé pedagogické činnosti a tuto činnost skutečně vykonávat. Při následné inspekční činnosti však bylo zjištěno, že ředitel školy přímou pedagogickou činnost nevykonával ani v roce 2016/2017, tedy opatření k odstranění nedostatků nepřijal.
10. Dále podle výše uvedeného protokolu o kontrole, které bylo podkladem pro rozhodnutí České školní inspekce, bylo porušeno ust. § 1 odst. 2 a § 2 odst. 10 vyhlášky o školním stravování. Základní škola a mateřská škola KLAS, s.r.o. nepředložila doklady, kterými by bylo doloženo, že se školní stravování řídilo výživovými normami stanovenými v příloze č. 1 této vyhlášky. Česká školní inspekce stanovila lhůtu k přijetí opatření k prevenci zjištěných nedostatků do dne 7. 7. 2016. Žalobce opatření k prevenci nedostatků přijal až po lhůtě stanovené Českou školní inspekcí, což vyplývá z dokumentu zaslání ředitelem školy *Zpráva o přijatých opatřeních*, podle kterého od 1. 9. 2016 povede škola evidenci spotřebního koše. Česká školní inspekce však zjistila, že do výpočtu průměrné měsíční spotřeby vybraných druhů potravin byly zahrnovány děti předškolního vzdělávání společně se žáky základního vzdělávání. Příloha č. 1 vyhlášky o školním stravování ale stanovuje výživové normy pro jednotlivé věkové kategorie strávníků zvlášť. Tedy přijaté opatření nevedlo k nápravě tohoto nedostatku, neboť škola evidovala čerpanou spotřebu v

jednotlivých měsících celkově za všechny věkové kategorie strávníků, z čehož nebyl zřejmý podíl jednotlivých kategorií na celkové čerpané spotřebě. Protože přijaté opatření k nápravě nedostatku nevedlo, nebylo opatření splněno.

11. Dne 13. 6. 2017 se konalo ústní projednání přestupku, na které se žalobce nedostavil, ačkoliv byl řádně a včas předvolán. Věc byla v souladu s § 74 zákona o přestupcích projednána bez jeho přítomnosti.
12. Usnesením ze dne 14. 6. 2017 č. j. X Česká školní inspekce stanovila lhůtu do dne 22. 6. 2017 k podávání návrhů v řízení a k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ust. § 36 správního řádu. Proti tomuto usnesení došla České školní inspekci dvě odvolání. První ze dne 22. 6. 2017, podané jménem Základní školy a mateřské školy KLAS s.r.o., druhé ze dne 23. 6. 2017 podané jménem žalobce jako fyzické osoby. Dne 23. 6. 2017 došlo České školní inspekci zpětvzetí odvolání učiněné jménem Základní školy a mateřské školy KLAS s.r.o. Žalovaný vyhodnotil zpětvzetí odvolání nejenom ve vztahu k odvolání podaného jménem Základní školy a mateřské školy KLAS s.r.o., ale rovněž i jako zpětvzetí odvolání podaného jménem žalobce jako fyzické osoby.
13. Po marném uplynutí lhůty stanovené usnesením ze dne 14. června 2017 č. j. X Česká školní inspekce uznala žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 182a odst. 1 písm. c) školského zákona a uložila žalobci pokutu ve výši 1000 Kč podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s ust. § 182a odst. 2 věty druhé školského zákona, a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložila povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
14. Proti rozhodnutí České školní inspekce žalobce podal odvolání, které obsahovalo téměř totožné námitky jako námitky obsažené v žalobě. Žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, neboť se ztotožnil se všemi závěry obsaženými v rozhodnutí České školní inspekce.
15. K namítanému nevypořádání se s odvoláním žalobce do procesního usnesení o stanovení lhůty k podávání návrhů a vyjádření se k podkladům žalovaný dále uvedl, že žalobce, ať už výslovně s uvedením, že je ředitelem školy, nebo bez tohoto dovětku, podal dvě odvolání. První evidované pod č. j. X, ze dne 22. 6. 2017, došlo dne 23. 6. v 8:51 hod. Druhé odvolání evidované pod č. j. X, ze dne 23. 6. 2017, došlo dne 23. 6. 2017 v 13:48 hod. Dne 23. 6. 2017 vzal žalobce odvolání zpět podáním evidovaným pod č. j. X, které došlo 23. 6. 2017 v 14:10 hod. Tedy vzhledem k pořadí jednotlivých podání, měl žalovaný za to, že zpětvzetí odvolání se vztahovalo na obě odvolání. Žalovaný doplnil, že ani odvolání učiněné jménem žalobce jako fyzické osoby nesměřovalo proti výroku stanovujícímu lhůtu k podávání návrhů v řízení a k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ve věci podle § 36 správního řádu, nýbrž proti samému předmětu řízení. Žádný návrh podle § 36 správního řádu uvedené podání neobsahovalo.
16. K porušení vyhlášky o stravování žalovaný doplnil, že smluvní zajištění plnění povinnosti školy prostřednictvím třetí osoby školu a ředitele této školy nezavazuje odpovědnosti podle ust. § 164 školského zákona. Smluvní zajištění však bylo zohledněno při stanovení výše pokuty.
17. Nyní k samotnému soudnímu přezkumu.

18. Podle ust. § 182a odst. 1 písm. c) školského zákona platí: *Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako osoba odpovědná za přijetí nebo splnění opatření k odstranění nedostatků zjištěných při inspekční činnosti podle § 174 odst. 2 písm. b), c) a d) ve lhůtě stanovené Českou školní inspekcí tato opatření nepřijme nebo je nesplní.*
19. Podle ust. § 23 odst. 1, věty první zákona o pedagogických pracovnících platí: *Týdenní rozsah hodin přímé pedagogické činnosti stanoví ředitel školy pedagogickému pracovníkovi na období školního vyučování nebo na pololetí školního vyučování.*
20. Podle ust. § 1 odst. 2 vyhlášky o školním stravování platí: *Školní stravování se řídí výživovými normami stanovenými v příloze č. 1 k této vyhlášce a rozpětím finančních limitů na nákup potravin stanovených v příloze č. 2 k této vyhlášce.*
21. Podle ust. § 2 odst. 10 vyhlášky o školním stravování platí: *Provozovatelé stravovacích služeb uchovávají údaje o plnění výživových norem nejméně po dobu jednoho kalendářního roku.*
22. Jde-li o nevypořádání předmětného usnesení, krajský soud musí konstatovat, že žalovaný pochybil, když zpětvzetí odvolání ze dne 23. 6. 2017 posoudil jako zpětvzetí obou odvolání (tj. ze dne 22. 6. 2017 i ze dne 23. 6. 2017). Každé odvolání bylo podáno odlišným subjektem, první bylo podané jménem Základní školy a mateřské školy KLAS, s.r.o., druhé pouze jménem žalobce jako fyzické osoby. Zpětvzetí odvolání pak bylo podáno jménem Základní školy a mateřské školy KLAS, s.r.o. Mezi obecné náležitosti každého podání podle ust. § 37 odst. 2 správního řádu patří označení subjektu, tedy z podání musí být v první řadě patrné, kdo jej činí. Jelikož bylo v daném případě zpětvzetí odvolání podáno jménem Základní školy a mateřské školy KLAS s.r.o., bylo tak jednoznačné, že zpětvzetí odvolání se vztahovalo toliko na odvolání podané tímto subjektem. Žalovaný tak nesprávně ztotožnil podání dvou odlišných subjektů.
23. Ačkoli došlo ze strany žalovaného k pochybení, jedná se o vadu, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Podle ustálené judikatury správních soudů může důvodně namítaná procesní vada vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí [srov. rozsudky NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006 - 75 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz)]. Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2010 - 49). Krajský soud připomíná, že v nyní projednávané věci se jednalo o usnesení stanovující lhůtu k podávání návrhů v řízení a k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobce v žalobě namítl, že lhůta stanovená v usnesení byla kratší jednak než lhůta k podání odvolání, ale i než doba, za kterou mohlo být usnesení doručeno. Obě podaná odvolání však vůbec nesměřovala proti délce stanovené lhůty, tedy k výroku usnesení, ale obsahovala námitky vztahující se k odůvodnění předmětného usnesení. Nicméně jen proti odůvodnění rozhodnutí je odvolání nepřípustné (srov. ust. § 82 odst. 1 správního řádu). Žalobce rovněž namítal, že Česká školní inspekce nebyla oprávněna vydat rozhodnutí do doby, než bylo rozhodnuto o tomto odvolání. K tomuto je důležité uvést, že odvolání proti danému usnesení podle ust. § 76 odst. 5 správního řádu nemělo odkladný účinek. Tedy Česká školní inspekce nebyla ve svém dalším postupu omezena odvoláním žalobce. Navíc žalobce své tvrzení, že tato vada měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, ničím nekonkretizoval. Pro to, aby byl žalobce se svou námitkou úspěšný, bylo

třeba dostatečným způsobem popsat, jak by se rozhodnutí změnilo v případě, pokud by se správní orgán procesní vady nedopustil. Omezil-li se tak žalobce na takovouto obecnou námitku, pak popsaná vada neměla v nyní posuzované věci vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud tak shrnuje, že dané pochybení s ohledem na výše uvedené nebylo natolik závažné a ve věci významné, aby mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

24. K posuzování otázky povinnosti vykonávat přímou pedagogickou činnost krajský soud uvádí následující argumentaci. V § 2 odst. 1, věta první zákona o pedagogických pracovnících, je uvedeno: *Pedagogickým pracovníkem je ten, kdo koná přímou vyučovací, přímou výchovnou, přímou speciálně pedagogickou nebo přímou pedagogicko-psychologickou činnost přímým působením na vzdělávaného, kterým uskutečňuje výchovu a vzdělávání na základě zvláštního právního předpisu (dále jen "přímá pedagogická činnost"); je zaměstnancem právnické osoby, která vykonává činnost školy, nebo zaměstnancem státu, nebo ředitelem školy, není-li k právnické osobě vykonávající činnost školy v pracovněprávním vztahu nebo není-li zaměstnancem státu.* Tedy není pochyb o tom, že ředitel školy je pedagogickým pracovníkem. Zákon o pedagogických pracovnících v § 2 odst. 2 písm. j) dále stanoví, že vedoucí pedagogický pracovník, tj. i ředitel školy, vykonává přímou pedagogickou činnost. Pokud zákon stanoví, že ředitel školy je pedagogickým pracovníkem a zároveň pojmovým znakem pedagogického pracovníka je výkon pedagogické činnosti, pak lze pomocí systematického výkladu dovodit, že řediteli školy je zákonem o pedagogických pracovnících uložena povinnost vykonávat pedagogickou činnost. Vzhledem k tomu, že zákon o pedagogických pracovnících se podle § 1 odst. 2 vztahuje na všechny pedagogické pracovníky škol, které jsou zapsány do rejstříku škol a školských zařízení, tedy vztahuje se rovněž na ředitele Základní a mateřské školy KLAS s.r.o. Na základě výše uvedeného soud dovodil, že žalobce skutečně porušil zákon o pedagogických pracovnících, když jako ředitel školského zařízení nevykonával přímou pedagogickou činnost. Protože následně nepřijal nebo nesplnil opatření k odstranění tohoto nedostatku, naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 182a odst. 1 písm. c) školského zákona.
25. Ačkoli se na ředitele soukromých škol nevztahuje nařízení vlády č. 75/2005 Sb., o stanovení rozsahu přímé vyučovací, přímé výchovné, přímé speciálně pedagogické a přímé pedagogicko-psychologické činnosti pedagogických pracovníků, ve znění pozdějších předpisů, tudíž ani nejvyšší průměrný rozsah přímé pedagogické činnosti v něm stanovený, vyplývá povinnost vykonávat přímou pedagogickou činnost ze zákona o pedagogických pracovnících.
26. Podle ust. § 164 odst. 1 písm. b) školského zákona odpovídá ředitel školy za to, že škola a školské zařízení poskytuje vzdělávání a školské služby v souladu s tímto zákonem. Mezi školské služby nepochybně patří i zařízení školního stravování (srov. část desátá školského zákona). Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí (konkrétně ze str. 3), Základní škola a mateřská škola KLAS s.r.o. je zapsána v rejstříku škol a školských zařízení jako právnická osoba vykonávající činnost nejenom mateřské školy, základní školy a školní družiny, ale i zařízení školního stravování (školní jídelny-výdejny). To však žalobce ani nerozporuje. Tedy není pochyb o tom, že Základní škola a mateřská škola KLAS s.r.o. je provozovatelem stravovacích služeb. Podle ust. § 2 odst. 10 vyhlášky o školním stravování provozovatelé stravovacích služeb uchovávají údaje o plnění výživových norem nejméně po dobu jednoho kalendářního roku. Vzhledem k výše uvedenému a ve spojení s ust. § 164

odst. 1 písm. b) školského zákona smluvní zajištění plnění povinnosti školy prostřednictvím třetí osoby ředitele školy této odpovědnosti nezavazuje.

27. Podle ust. § 182a odst. 1 písm. c) školského zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako osoba odpovědná za přijetí nebo splnění opatření k odstranění nedostatků zjištěných při inspekční činnosti podle § 174 odst. 2 písm. b), c) a d) ve lhůtě stanovené Českou školní inspekcí tato opatření nepřijme nebo je nesplní. Z jazykového výkladu pak vyplývá, že se v případě spojení *opatření nepřijme nebo nesplní* jedná o poměr slučovací, nikoli odporovací. Tedy obě možnosti jsou samy o sobě způsobilé naplnit skutkovou podstatu tohoto přestupku. Tedy skutečnost, že osoba odpovědná za přijetí nebo splnění opatření k odstranění nedostatku toto opatření přijala, a následně nesplnila, neznamena, že nemohlo dojít ke spáchání tohoto přestupku. Jak bylo prokázáno rozhodnutím České školní inspekce, opatření k prevenci nedostatků přijata byla, byť až po lhůtě stanovené Českou školní inspekcí, (zajištění evidence plnění výživových norem prostřednictvím smluvního partnera), nicméně k nápravě nedostatku nevedla. Škola evidovala čerpanou spotřebu v jednotlivých měsících celkově za všechny věkové kategorie strávníků, nikoli odděleně, z čehož nebyl zřejmý podíl jednotlivých kategorií na celkové čerpané spotřebě. Žalobce tvrdí, že pokud byly po přijetí opatření zjištěny drobné nedostatky při vedení evidence, nejedná se o nesplnění opatření k odstranění nedostatků a Česká školní inspekce měla školu znovu vyzvat k přijetí opatření k prevenci zjištěných nedostatků, neboť se v daném případě jedná o nové pochybení. Krajský soud k tomu však uvádí, že se na základě výše uvedeného stále jedná o stejné pochybení. Jak bylo vysvětleno, pro to, aby se osoba odpovědná za přijetí nebo splnění opatření k odstranění nedostatku nedopustila uvedeného přestupku, nepostačí, pokud opatření pouze přijme a následně je nesplní. V tom případě se tak nejedná o nové pochybení, k jehož odstranění měla Česká školní inspekce žalobce znovu vyzývat, ale o pochybení stejné, jehož nedostatek nebyl přijatým opatřením splněn.
28. S ohledem na shora uvedené vyhodnotil krajský soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, čj. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice dne 22. června 2022

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně